

WILLEM
VERMANDERE

De liedjesteksten

WILLEM
VERMANDERE

De liedjesteksten

 | LANNOO

INHOUD

Blanche en zijn peerd	6	Mijn huis	68
Piere de beeste	8	—	
De speelman	10	Als ik zing	72
Kasteel van schelpjes en zand	11	Reintje	75
Mijne velo	12	Krullebolle	76
Van mijn groot verstand	14	De veugels	77
De zotte keuning	16	De scheppinge	78
Gebed	17	De zes jagers	80
Fredo en Marcello	18	Arme Jezus	81
—		Ballade der antiquiteiten	82
Den tjoolder	22	De grote bekeringe	84
De grote voyage	24	Mijn land	86
Magriete van Piere Maertens	25	Laat ons nu gaan slapen	87
De cierk	26	Voilà c'est ça	88
Le tour du monde	28	—	
Van de lelijken boom	30	Ik wil maar zeggen	92
Psalm	31	Dag aan dag	96
Litanie	32	Rosy	98
—		Requiem	99
Klein ventje van Elverdinge	36	Ik mis u zo	101
Zundag	38	Kindje kleene, kindje dood	102
Het meeskooltje	40	La belle Rosselle	103
'T schone land	42	De ark	105
Duits kerkhof	43	Dauweriedeine	108
D' historie van steentje	44	De sprookjes	110
Meter Fietje	46	God & co	112
Mijne stamcafé	47	Heihei	116
Duizend soldaten	48	Omda'k geiren leve	119
De flauwe flamingant	50	—	
Tante Madleine	52	Beethoven	122
—		De vluchteling	123
Lat mie maar lopen	56	Onnozelen brol	124
De bomen	58	Danse macabre	126
Ik plantte ne keer patatten	59	Met mijn handen	129
Chance dat 't regent	60	Den hemel	130
Voor Marie-Louise	61	Ballade voor Daniël	132
Geboorte	62	De matrozen	134
Moeder Cordula	64	Eiland in de tropen	135
Broekventje	66	Help mij	136
Winterwielied	67	De wind	138
		De berichten	139
		—	

Mijn vlaanderland	142	Nonkeltje	211
Luchtkasteel	144	Nu en dan	212
Den bril	146	Tsunami	213
Zielepoot	148	Ouwe vriend	214
Runeke	149	In verval	215
Runeke's litanie	150	Priet pret prot	216
Kyrie Eleison	152	Snol en snulleke	218
Vladslo	154	Een schone dag	220
Meiske meiske	155	—	
Anastasia	156	Mijne Jezus is ne jood	224
Mijn vader	158	Rijmelbijbel	226
Awel merci	160	Grote broere	228
Moët et Chandon	163	Zeuntje	229
—		Reisziek	230
De reïncarnatie	166	Bange blankeman	231
Onderweg	170	't Alfabet	232
De spiegel	172	't Kouselied	233
Wafwaf	174	Alles gaat over	236
De veugelkes	176	De zondvloed	238
Dat raapt geen stro van d' eerde	177	De zwerver	240
Mijne stamboom	178	Den overkant	242
Willems testament	180	Dreamland	244
Trip trip trap	182	Ettore	246
Die laatste dag	183	In Ieper	248
De snelweg	184	Oud moederke	249
—		Rosetje	250
Op den duur	188	Schete verdraaid	252
Zing maar voort	190	Vroeger	254
Eigen God eerst	191	Moslims	256
Bric à brac	192	Later	257
Stefan	193	Register	259
Wie wie wie	194		
De kluizenaar	195		
De scanner	196		
De vaders	198		
Winter	199		
—			
Van soorten	202		
Muziek	204		
De kompels	206		
Trafiek	208		
Kinderkes	209		
Fluitje van ne cent	210		

BLANCHE EN ZIJN PEERD

Tussen Kortrijk en Lauwe, Blanch' en zijn peerd,
mensen ga gaan kijken, want 't is 't kijken weerd,
een peerd en een karre, al wel honderd jaar lang,
doet daag'lijks die zelfsten eigenste gang.

Blanche, Blanche, Blanch' en zijn peerd,
djuk djuk judjuk mijn peerd.

Ge zegt ge zijt zot, wat is 'r an te zien,
d'r zijn nu toch veel beter ding'n om te rien,
een karre och here, 't is 't klappen nie weerd
en wat voor speciaals is er nu an een peerd.

Ach 'k voele heel goed, da'j' me niet en verstaat,
't is niet de vitesse waar dat 't hem om gaat,
ook niet 't comfort van een sjieke slee,
maar rijdt eerst ne keer met die karre mee.

En je klapt dan met Blanch' en je kijkt op dat peerd
en al 'tgeen da'j' ziet, een groot gat en ne steert,
en ie vertelt van zijn grote voyage,
met peerd en karre en heel zijn menage.

't Peerd stapt voort ook vol diepe gedachten,
wat da'j' van zo'n beeste nog nie zou verwachten,
die smerige auto's, dat stinkt ongezonder
en j' krult julder neuze voor nen peerdestront.

Daarbie wyder peerden zijn also geboren
en j' weet heel goed d'r ga niets van verloren,
de mussen op strate gaan d'r nie van dood,
den een zijne stank is den and'ren zijn brood.

Ja zo is 't leven en also is 't goed
en j' gaat 't nie verbet'ren, hoe hard da'j' ook wroet,
vlieg naar de mane en schiet 't al kapot,
'k zegge 'k ik maar dadde, wie is 'r hier de zot.

Daar dokkert die karre deur d' hobb'lige strate,
van 's nuchtens tielijk tot 's avonds late,
dat is voor die twee toch zo simpel 't geluk,
ze verstaan mekaar met nen simp'le judjuk.

Mensen o'j' passeert tussen Kortrijk en Lauwe,
't komt op genen dag, en 't steekt nie zo nauwe,
maar j' moet gaan kijken want 't is 't kijken weerd,
van 't schoonst' op de weireld, 't is Blanch' en zijn peerd.

PIERE DE BEESTE

Mensen hort en komt al te gare,
zet julder nere en ziet da'j' 't verstaat,
want 'k ga j' gaan vertellen van Piere de beeste,
ne reus van ne vent, ne rare karwaat.

Je kost het al zien van kleins in de wiege,
dat kind was uitzonderlijk kloek gemaakt,
ie stampte en schupte alzo met zijn beentjes,
ie hè zelfs ne keer deur zijn wiege gezakt.

Ie groeide, ie groeide, ie bleef ie maar groeien,
groeien zonder ende, 't was leutig om zien,
zijn maatjes in schole, ze kwamen maar met moeite,
ze kwamen maar met moeite tot just aan zijn knien.

En je kunt nu wel peizen, dat ventje had honger,
een groot boerebrood was 't beginnen nog nie weerd,
zijn vader moest wroeten slag om slinger,
want Piere kost eten, eten lijk een peerd.

En Piere wrocht heel zijn leven bij de boeren,
ie trok ie de karre en slachtte het zwijn,
ie sliep in de koeistal bij de beesten,
want in een bedde en kost ie nie in.

En Piere bleef jonkman, maar ja zo'n posteure,
nie voor zijn leute, want 't dei hem wel zeer,
als 't jonk volk ging dansen en vrijen langs de strate,
ie hèn nog gebleit, ja meer dan ne keer.

Maar ie velde de bomen en droeg z' op zijn schoere,
honderden kilo's, ie smeed z' in de lucht,
ie was ie de sterksten van euren in 't ronde,
de grootsten bandiet ging voor hem op de vlucht.

En de mensen zeien, ja ze zeggen zo vele,
waar of geen waar, maar ze zeggen 't algelijk,
ze zeien, "dag Piere" en peisden "de beeste"
zo trekken ze ne mens zijne name deur 't slijk.

't Is waar maar ie leefde ie just g'lijk een beeste,
veel schone praat kwam d'r nie uit zijn mond,
ie ging van ze leven nooit naar de messe
en z' hèn hem begraven g'lijk nen hond in de grond.

Maar als 'k nu nog peize op Piere de beeste,
dan schiet 'r in mijne kop nog altijd die wens,
d'r moesten d'r meer zijn g'lijk Piere de beeste,
want dat was ne kerel, dat was nog ne mens.

DE SPEELMAN

't Was in die stille zomeravond,
met nevens hem een kanne bier,
dat de speelman ons bekoorde,
op zijn oude schone lier.

Ie zong zijn liedjes deur den avond,
van liefd' en oorlog lang geleên,
van vissers en matrozen
en in 't refreintje zongen we mee.

Ie was voorzekers uit verre streke,
niemand wist precies van waar,
ie was niet gelijk al d' andre,
surtout met zo ne kop lang haar.

Ie was in maanden nie geschoren,
deur ruzie met zijne barbier,
veel liever dronk 'n een teugsje,
bie ieder liedj' een teugsje bier.

Maar ie zong en dat was zeker,
in een tale wel nie heel normaal,
maar toch nog meer verstaanbaar,
dan al dat vreemd kabaal.

Van menschen van te lande,
van koetjes in de wei,
van de bruilofte te Kana
en van de meiskes bij de zee.

Maar diep in de nacht, ie ging de speelman,
weg uit mijn dromen, verre weg van hier,
maar 's nuchtens op mijn kamer,
daar vond ik zijn oude lier.

KASTEEL VAN SCHELPIJES EN ZAND

D'r was een klein jongetje aan 't spelen op 't strand,
't bouwde een kasteel met schelpjes en zand
en ik die passeerde, 'k bleve daar staan
en 'k liet heel stille dat kindje begaan.

Daar groeide 't kasteel, 't schoot recht omhoge,
met torens, een poorte en nen wijde boge
en overal vijvers en parken in 't rond,
fontein en bronnetjes spotten uit de grond.

En ridders die reden te peerde deur 't bos
en waar ze passeerden, sprongen de bloemkes uit 't mos,
prinsessen en freules in zijde en kant,
zongen en zwaaiden naar mie met huld'r hand.

Wel honderden mensen zaten in 't kasteel,
van rijstpap en taarte kreeg ieder zijn deel,
d'r was zelfs ne minnestreel die liedjes zong,
binst dat de keuning danste en sprong.

Ik sprong recht om te dansen, maar d'r was niemand meer,
hoe is dat nu meuglijk, zo in éne keer,
nog just in de verte liep 'r over 't strand,
een heel klein jongetje met een schuptj' in zijn hand.

MIJNE VELO

'k Hadd'n ik ne velo, 'k hadd'n zelve gemakt,
maar 'k zijn hem verloren, z' hèn hem gepakt,
ie was zo schone geschilderd in 't rood,
mijn velo, mijn leven, maar nu is 't mijn dood.

Op heel de weireld en was er maar één,
genen tweeden bestaat er, die past voor mijn been'n,
't was juste mijn mate, nie te klein of te groot,
ge meugt heel gerust zijn, den dief schiet ik dood.

Ik kochtte de kader van Gino Bartali,
en 't was de zaete van Fausto Coppi,
't was de guidon van Silveer Maes
en 't achterluchtje van Ernest Claes.

Ik hadd'n ik de rugge van Briek Schotte,
maar ook de charmes van Josefien Charlotte,
'k hèn Anquetil nog geklopt in de sprint
en 't was nog bergop en tegen de wind.

Van Rik Van Steenbergen, ha'k een koppel banden
en gelijk Van Looy, veel haar op mijn tanden,
'k hadd'n ik een drankje, dat was iets heel sterks,

'k hadd'n dat gekregen van Eddy Merckx.
Alzo ha'k van iedereen de goe kwaliteiten
en mijne velo zat vol met specialiteiten,
'k dee honderd ter eure nuchter of zat,
natuurlijk bergaf en de wind in 't gat.

En 'k zie da'j' nu peist, 't is toch al nie waar,
hoe kun je nu koersen met nen baard en lang haar,
gemakkelijk gezeid maar moeilijk bewezen,
want w' hèn daar in 't Volkske nog nooit van gelezen.

En toch is 't waar, want hort nu maar goed,
ik sprintte en 'k loste 'k ik die lange stoet,
direct in 't begin een half eure voor'n,
zonder pardon ze waren al verloor'n,

en kwam ik in 't zicht van den arrivée,
'k sprong van mijne velo en 'k dei niet meer mee,
voor mie was 't plezier en voor hulder was 't geld,
want 't is voor die grote surtout dat die telt

en 'k dronk'n ik een pintje op d'n hoek in 't cafe,
nog just op tijd voor de koers' op den teevee.

VAN MIJN GROOT VERSTAND

'k Zijn ik geboren met een êndlijk verstand,
nog voor Jan Dewild' ha'k mijne wijsheidstand,
nie zo maar eentje alhier en aldaar,
mijn mond zat er vol van, 't is zeker, 't is waar.

't Is niet te geloven zei de meester in schole,
den dien speelt hier zomaar d' eerste viole,
'k zijn ik onnozel met mijne groten diplom,
ja dat zei de meester en dat was nie dom.

En zo is 't gegaan in Leuven en in Gent,
ja zelfs tot in Kortrijk gerocht ik bekend,
'k hèn al mijn proeven met glorie deurstaan,
ja zelfs in 't prikken was ik nie te verslaan.

Mijn vader was zot van kontentement
en mijn moeder was preus met zo ne student,
zelfs 'n keunink van Brussel zei 't an zijn maten
en zo had heel de weireld mie gauw in de gaten.

Willem, zei t'n, Willem slimme landgenoot,
kom in 't ministerie of België gaat dood,
ne vent gelijk gie hèn wyder hier van doen,
'k ga 'k ik voor uw vrouwe wel de commissies doen.

Ik maak u minister ter land en ter zee
en 'k zorg voor nen job op de BRT,
maar ik schopte hem buiten, dat was opgeklaard,
ie smeerde tevele siroop aan mijn baard.

Ne zucht van verlichtinge, genoeg voor vandage,
komt den heilige geest daar nie binnen langs de kave,
nen manke poot en zijn vleiren hangen sluts,
awel god den here, gie 'n heiligen duts.

Gulielmus, Gulielmus, o carissime,
en God de vader, hoe is 't er nog mee,
stijf goed en merci, waarover dat 't gaat,
wel zie je gie nie dat de kerke vergaat.

Komkom menere den heiligen geest,
da' j' gie verschiet, dat verwondert mie 't meest,
't zit in d' historie toch vul stommiteiten
en 't geen da' j' nu ziet, zijn maar futiliteiten.

Van pasters die trouwen, dat was toch hoog tijd,
en kloosters die sluiten, is 't dat die u spijt,
wat zeg je, de paus, dat 't ie hem deerlijk vergist,
welwel saint esprit, is 't ooit anders gewist.

'k Hè hem dan de laatste kluchten verteld,
maar hem ook heel goed nog zijn lesse gespeld,
ie knikte van ja op de langen deur
en 'k zag het, ie kreeg al een veel beter koeleur.

Ie was weer aan 't kroppen, koekeroetekoe,
ie sloeg al zijn vleiren weer open en toe,
'k hè 't altijd veel te serieus aangepakt,
'k zou beter af en toe ne keer vloeken dat 't krakt.

Sè mensen ge weet het en elk zegge 't voort,
'k hèt ik gezongen en gyder hèt g'hoord,
a' j' nie meer weet waarin of waaruit,
kom dan bie mie, da's je beste besluit.

In uiterste nood zo komen ze bie mie,
gisteren nog Marc Galle met een woordj' of drie,
Herman Andries hielpe 'k ik van de grond
en 'k leerde Vlaams aan Florquin, zijnen hond.

DE ZOTTE KEUNING

't Is jaren geleden waar da'k ga van zingen,
van voor juldern tijd, je ziet 't is heel oud
daar leefde nen keunink met zijn keuninginne,
in een kasteel van marmer en goud.

En rond dat kasteel, daar weunden de menschen,
al even arme, maar ze waren content,
een bete van 't brood en ne slok uit de beke,
ze waren dat heel hulder leven al gewend.

En met op zijne kop, een krone vol perels,
stond de keuning te kijken over 't land,
ie zuchtte verdrietig de tranen in zijn ogen,
maar keuning, maar keuning, wat is 'r aan d' hand.

De keuning verdeelde zijn geld aan de menschen
en voor zijn krone wierd er gelot
en nu was er leute, want iedereen was rijke,
want de keunig is goed, want de keuning is zot.

Maar achter een weke begost de miserie,
elk schraapt' en schartte zijn geld bie mekaar,
ze deden commerce in kroegen en cafeetjes,
ze verkochten hulder vrouwe met kop en haar.

En z' hadden nu ne sleutel en een slot op de deure,
ze liepen gewapend een mes op den buik,
't waren al goe burgers bie klaarlichten dage,
maar al bandieten en dieven in d'n duik.

Maar ver in de vreemde, daar zwierf nu de keuning,
ne mantel op zijn schoere en ne stok in zijn hand,
content g'lijk een kind, met ne slok uit de beke,
en met zijn blote voeten in 't zand.

GEBED

God here vader hoog in joen hemel,
hoog in joen hemel of waar da' j' ook zijt,
past het voor joen da'k u lastig valle,
hè je voor mie een secondetje tijd.

Maar even lang g'lijk een liedje kan deur'n,
'k zeg het al zingen en ge weet wel waarom,
want om te klappen met veel moeilijke woorden,
en hè'k geen diploma en zijn 'k veel te dom.

God here vader, ge peist gie nu zeker,
were zo'n hippie met zijn haar in de wind,
die 't al ga verand'ren maar nie weet waar beginn'n,
ie is al wel groot maar nog echt een groot kind.

Ja 'k weet het 't is goed, joen weireld is beter,
allez 't is te zeggen, ie is goe gemaakt,
hoeveel soorten bomen, bloemen en planten,
'k vraag mie soms af, hoe zij' j' daar aangerakt.

Die zunn' en die maan en die duizenden sterren,
die veugels en vissen en beesten in 't wild,
curieus hoe fijn, da' j' gie dat gedaan hèt,
maar hè' j' nie te vele van joen krachten verspild.

Ware 't nie beter zo zonder de mensch'n,
alzo zonder oorlog, moord en brand,
ofwel moest je ons wat beter gemaakt hèn,
een beetje meer mens en wat minder verstand.

God here vader hoog in joen hemel,
hoog in joen hemel of waar da' j' ook zijt,
dat was geen liedje gelijk al mijn andere,
maar ge zijt bedankt voor dat klein liedje tijd.

FREDO EN MARCELLO

Ze waren nog maar just op de weireld,
't wierd oorlog en armoe in 't land,
ze waren nie styf welgekomen,
ze groeid'n op een beetj' aan de kant,
Fredo en Marcello

Van kinds-af was 't krot en miserie
en ze tjoolden deur weer en deur wind,
zelfs in schole nie styf welgekomen,
want om te leren waren z' een beetje blind,
Fredo en Marcello

Heel snugger waren ze nie geboren,
en voor 't werk bij den boer geen benul,
ze waren daar ook nie welgekomen,
maar och here, geld was flauwe kul,
voor Fredo en Marcello

Zonder geld gingen ze toch vrijen,
elk een meisk' en nog redelijk snel,
maar ze waren daar nie welgekomen,
ga maar voort, ons dochter is te wel,
voor Fredo en Marcello